

Dost jsem ji potřebovala, tu relaxační procházku.

Protože to úterý stálo fakt za to. Už ráno jsem vstala zadelí napřed a bylo jasné, že to nebude zrovna slavný den. Následně se ukázalo, že to bude ještě horší. Na co jsem sáhla, to se mi "vyloženě povedlo". Odpoledne už jsem začínala bejt z toho kapek zoufalá, protože se to docela hromadilo. A evidentně to nestačilo, takže když jsem přišla do kuchyňky a byl tam kolega, tak mu okamžitě začly padat věci z rukou. Osvětlila jsem mu proč a co se mu to děje a kdo je tím vinen. Prohlásil, že si ten čaj zaleje radši až odejdu. Tak jsem honem vysmahla.

A bylo mi jasné, že se mi musí dostat psychický útěchy. A kdo jiný mi ji může dát, než můj zlatej Rumoušek! S ním si člověk vycházku opravdu užije. Takže pro dnešek jsem si ho udrapsla pro sebe a vyrazili jsme z domova jen spolu a jako první. Nechala jsem čistě na něm, kam a jak a kdy se půjde. Chvilku jsme se motali kolem našich domů, pak jsme museli přejít do sídláku a tam si chvíli pouštět balonek po chodníku. Načež jsme zamířili dál, ale po chvíli jsme to museli švenknout ke starý zástavbě. Říkala jsem si, že možná míří směr Olinka a její smečka. Spletla jsem se. Metelil - až se mu od tlapek prášilo - směr psí krámk s masem. Tam se ubytoval u dveří a dožadoval se urputně vstupu. Marná byla moje snaha mu vysvětlit, že s sebou nemám ani floka. Přicucnul se ke dveřím a odmítal se hnout ☐. Chybělo, aby se tam vzpříčil mezi futrama ☐ ☐ ☐ ☐ Promluvila jsem mu vlídně do duše, že už je velký pán a že by měl mít rozum a že nemám ty peníze a že..... no nakonec jsme se hnuli ☐. A tenhle náš rozhovor byl v podstatě téměř to jediný, co jsem za tuhle procházku řekla. Krom toho, že jsem dala pokyn k přejití na druhou stranu, když mi sdělil kudy chce jít a dvou momentů v polích, jinak NIC, NIC, vůbec nic jsem nemusela říkat. To je taková úleva! ☐ Nasměroval nás dolů k hospůdce a podél statku směr kostelíček sv. Martina. To už jsem si říkala, že se asi rozhodnul, že půjdeme naši normoš venčící trasu, ale prostě obráceně.

A taky jo. Vyžádal si přechod na druhou stranu silnice a už nebylo o čem pochybovat. Sešupajdili jsme uličkou mezi starejma domkama k polím a u toho posledního mě pobavila rotvinda, co to tam hlídá. Byla děsně zaujatá čmucháním čehosi na zemi, ale děsně teda. Ani nás nezaregistrovala. Až když jsme minuli zahradu, tak to s ní škusblo a s výrazem "Jéjda, von někdo de?? Hááájzlové padejte!" přilítla zabafat k plotu. Jako pokaždý jsem jí sdělila, že na nás štěkat nemusí, že už by to mohla vědět a tak se vrátila ke svému čmuchání čehosi na zemi.

Rumíček mě slušně hnal. Nasadil vysokorychlostní tempo a tak jsem valila víc jak svižným tempem. Pojal to dneska k mojí velké radosti sám od sebe bezbalonkově a bez toho, že by měl potřebu nějaký akce. Stejně jako já byl naladěný na to, že prostě jen tak jdeme, jdeme, jdeme. Čmuchał si a dělал psa a nebo ohaře. Přiběhnul se vždycky nahlásit a já fakt nemusela vůbec nic a to ani pípnout ☐ .

Až když jsme se v polích dostali k místu, kde se utábořili bezdáci. To jsem ho požádala, aby mi dělал doprovod, protože to už padla tma. Jakmile jsme to přešli, máchla jsem rukou a poslala ho zasej vpřed. U aleje zamířil k haldám, ale tady jsem musela -stejně jako u toho zveráče - nesouhlasit, páč tma už fakt byla dost velká. Nijak mu to evidentně nevadilo a tak jsme se alejí vydali směr konec polí. Tam jsme na úplném konci potkali maminku s pididítětem a kočárkem, a to jsem si Rumíčka vyžádala k noze, aby se nemusela něčeho bát. Dostalo se nám pochvaly za ohleduplnost a šupajdili jsme směr domů. Bylo mi dobře na duši a byla jsem totálně zrelaxovaná. Můj zrzatej léčitel ☐ , takovej von je to pašák. Pánčičku udravil!

Dom jsme dorazili první a já se v rychlosti pustila do přípravy večeře. Naší i ohaří. Zanedlouho dorazil i Talitým. Flekatice byla radostná, že nás zase po těch letech konečně vidí ☐ a posléze mi s Rumíčkem společně asistovali u vaření. Když mi vznikla volná chvílka vytáhla jsem si Rumíčka dozadu do pokoje a trošku jsme si zablblí s klikrem na téma pokládáme hlavinku na polštářek. Měla jsem v úmyslu totéž zkusit i s Talířovou, leč! Páníček otevřel skříňku a nasypal si plnou dlaň oříšků. Noooo ooříškyyyy, to nemůůžuuuu zazdít, hlásila mi a tak jsem jí nechala být. Jen si potom s Rumíčkem oba stříhli trochu čmuchaňiho v platech od vajíček a já si k nim kecla na zem v jídelním koutě, kde jsme si blbli a přetahovali se.

A po večeři jsem se uplacírovala na zemi v obýváku u rozsvíceného stromečku, zavolala si je oba k sobě a obložila jsem se ohařema ☐ . Tali byla vláčná jak tažená závin. Vyvalila pupendo a kdykoliv jsem si dovolila z nějakého důvodu přestat jí ten pupek matlat, rázně si trvala na svém a sejmula mě tlapou (má při tom vždycky razanci lvice Elsy ☐) . Rumíček po chvíli mudlání odběhnul a vrátil se s pískací maňšestrovou myší, co dostali pod stromek, lehnul si na záda a mudlal si jí nad hlavou v pacičkách. Všade bujel jen klid a mír a mně se dělalo tak dobře na duši.

Nic, aneb relaxační procházka

Takže konec dobrej - šécko dobrý ☐